

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 51/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, Trnava, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave č. k. 7Sf/47/2024-49 z 15. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 13 ods. 4 ústavy označeným uznesením správneho súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada aj uloženie povinnosti zabezpečiť riadne doručenie výzvy na zaplatenie súdneho poplatku do vlastných rúk, poskytnúť sťažovateľovi primeranú lehotu na splnenie tejto povinnosti, v ďalšom konaní postupovať v súlade so zásadami právnej istoty, predvídateľnosti a proporcionality, aby nedošlo k neprimeranému obmedzeniu prístupu sťažovateľa k súdnej ochrane, ako aj uloženie povinnosti zdržať sa ďalšieho porušovania jeho základných práv.

2. Sťažovateľ podal na správnom súde všeobecnú správnu žalobu zo 14. októbra 2024, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia príslušného správneho orgánu o prepadnutí online registračnej pokladnice. Správny súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku č. k. 7Sf/47/2024-26 zo 14. januára 2025 spolu s platobným predpisom bola právnenému zástupcovi sťažovateľa doručená 21. januára 2025 s tým, že lehota na zaplatenie súdneho poplatku márne uplynula 31. januára 2025. Z tohto dôvodu vydal

správny súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka uznesenie č. k. 7Sf/47/2024-29 z 25. februára 2025 o zastavení konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, v ktorej namietal, že výzvu na zaplataenie súdneho poplatku doručil správny súd do elektronickej schránky právneho zástupcu sťažovateľa, avšak bez doručenia do vlastných rúk, hoci sa v spise nachádzal pokyn pre vyššieho súdneho úradníka na doručovanie týmto spôsobom, čo je v rozpore s dôležitosťou tohto procesného úkonu. K tomu (okrem iného) uviedol aj to, že jeho právny zástupca v rozhodnom období menil interný systém evidencie doručenej pošty, pričom výzva na zaplataenie súdneho poplatku nebola riadne identifikovaná.

4. Správny súd uznesením č. k. 7Sf/47/2024-49 z 15. júla 2025 sťažnosť sťažovateľa zamietol, keďže nevzhliadol nezákonnosť ani nesprávnosť v postupe vyššieho súdneho úradníka pri vydaní rozhodnutia o zastavení konania. Skúmajúc kritériá uvedené v § 10 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), správny súd zdôraznil, že sťažovateľ súdny poplatok nezaplatil, na jeho úhradu bol následne vyzvaný a poučený o následkoch jeho nezaplatenia. Nezistil ani skutočnosti podľa § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, pre ktoré by mal uznesenie zrušiť.

4.1. Správny súd sa nestotožnil sa ani s jednou námietkou sťažovateľa o nesprávnom doručení výzvy na zaplataenie súdneho poplatku. S poukazom na § 5 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch a na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 282/2023 z 18. mája 2023 konštatoval, že poplatková povinnosť vzniká priamo zo zákona a účelom výzvy je upozornenie na jej nesplnenie. Uviedol, že argumentácia o doručovaní výzvy na zaplataenie súdneho poplatku do vlastných rúk nemá oporu v zákone o súdnych poplatkoch. Podľa názoru správneho súdu sťažovateľ žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil správnosť údajov na doručení. Sťažovateľom tvrdenú zmenu systému evidencie doručenej pošty vyhodnotil ako nedostatok na strane právneho zástupcu, bez vplyvu na riadne doručenie výzvy na zaplataenie súdneho poplatku. V závere konštatoval, že pokyn vyššieho súdneho úradníka je interným pokynom bez právnej záväznosti, a tým uzavrel, že správny súd nepochybil, ak nedoručoval výzvu na zaplataenie súdneho poplatku do vlastných rúk.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označil postup správneho súdu za znemožňujúci mu prístup k súdnej ochrane vo veci samej, a tým porušujúci ním označené práva podľa ústavy a dohovoru. Svoju sťažnostnú argumentáciu vystaval na štyroch samostatných, avšak vzájomne myšlienkovy prepojených námietkach.

5.1. Tou prvou je namietaný zásah do práva na spravodlivé súdne konanie, ktorý odôvodňuje uprednostnením formalistického výkladu procesných predpisov pred ochranou podstaty základného práva na prístup k súdu, keď siahol k najprísnejšiemu následku v podobe zastavenia konania bez zváženía menej invazívnych opatrení.

5.2. Druhá námietka súvisí so zásahom do práva na rovnosť zbraní a procesnú spravodlivosť, ak mu objektívne nebola daná možnosť na výzvu reagovať a uhradiť súdny poplatok, čo spôsobilo procesné znevýhodnenie oproti protistrane a narušenie zásady kontradiktórnosti.

5.3. Tretí argumentačný okruh sa týka tvrdeného zásahu do princípu právnej istoty, predvídateľnosti a ochrany legitímnych očakávaní (čl. 1 ods. 1 ústavy) postupom správneho súdu, ktorý nezabezpečil doručenie kvalifikovaným spôsobom vyplývajúcim z interného usmernenia a vlastnej ustálenej praxe, a to bez presvedčivého odôvodnenia. Sťažovateľ namieta nemožnosť predvídať procesné následky a prijať potrebné kroky na zachovanie prístupu k súdu.

5.4. V poslednej časti ústavnej sťažnosti odôvodňuje zásah do zásady proporcionality (čl. 13 ods. 4 ústavy) prostredníctvom testu proporcionality. Vysvetľuje, že použitie najtvrdšieho následku (zastavenie konania) za situácie bez preukázania doručenia výzvy vedie k zásahu do podstaty práva a k odklonu od účelu, pre ktorý je poplatková povinnosť v procesnom práve upravená.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd sa hneď v úvode zaoberal procesnými súvislosťami sťažovateľom formulovaného petitu ústavnej sťažnosti, ktorý sa v I. bode petitu domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa ústavy a dohovoru (označených v bode 1 tohto uznesenia) uznesením správneho súdu č. k. 7Sf/47/2024-29 z 25. februára 2025 o zastavení konania vydaného vyšším súdnym úradníkom, proti ktorému bola prípustná sťažnosť podľa § 152 a nasl. Správneho súdneho poriadku. V nasledujúcom bode II petitu ústavnej sťažnosti sa domáha zrušenia tohto uznesenia správneho súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom. Uznesenie správneho súdu č. k. 7Sf/47/2024-49 z 15. júla 2025 vydaného sudcom o zamietnutí sťažnosti podanej sťažovateľom, proti ktorému už sťažovateľ nemá iný prostriedok nápravy v systéme všeobecného súdnictva, sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti neoznačil. Ústavná sťažnosť je však argumentačne koncipovaná tak, že z nej možno bezpochyby vyvodit' polemiku sťažovateľa s nosnými závermi vyplývajúcimi z uznesenia správneho súdu č. k. 7Sf/47/2024-49 z 15. júla 2025 vydaného sudcom.

7. V dôsledku popísaných skutočností a s poukazom na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 514/2020 z 18. novembra 2020 ústavný súd s uprednostnením materiálneho prístupu k ochrane práv sťažovateľa upravil predmet predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia. Uvedené však neznamená, že predmetný postup je aplikovateľný v každom prípade, ale posudzuje sa striktne v nadväznosti na okolnosti preskúmvanej veci pri reštriktívnom výklade podmienok vymedzených ústavným súdom vo veci sp. zn. I. ÚS 514/2020.

8. Ústrednou témou tejto veci je otázka následkov nesplnenia poplatkovej povinnosti ako vecnej procesnej podmienky, ktorá vyplýva z osobitného predpisu – zákona o súdnych poplatkoch. Podľa § 10 ods. 1 tohto zákona ak neprišlo k zaplateniu súdneho poplatku, ktorý bol splatný s úkonom, ktorý sa spoplatňuje, súd vyzve poplatníka, aby tento poplatok zaplatil, a to v lehote, ktorú mu súd na zaplatenie poplatku určí. Ak poplatok nebude zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. Nesplnenie poplatkovej povinnosti nemusí viesť k zastaveniu konania, ak je splnený niektorý z predpokladov podľa § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Preto je splnenie poplatkovej povinnosti tzv. podmienenou procesnou povinnosťou a tzv. odstrániteľnou vadou.

9. Základom sťažnostnej argumentácie je tvrdenie, že správny súd porušil základné práva sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru nesprávnym „obyčajným“ doručovaním výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, rozporným s interným pokynom v spise a so svojou vlastnou doručovacou

praxou, s ktorým sa z dôvodu zmeny systému evidencie doručenej pošty u jeho právneho zástupcu včas neoboznámil a tak súdny poplatok nezaplatil. Zastáva názor, že voľba najprísnejšieho následku v podobe zastavenia konania, ak sú k dispozícii miernejšie prostriedky na dosiahnutie sledovaného cieľa (doručenie do vlastných rúk či vykonanie opätovného doručenia výzvy na zaplatenie súdneho poplatku), neobstojí.

10. Po preskúmaní napadnutého uznesenia aj bez potreby detailného opakovania jeho nosných záverov hutne vyjadrených v bode 23 jeho odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že ho nepovažuje za arbitrárne ani svojvoľné. Argumentácia sťažovateľa, ktorý tvrdí, že upustením od kvalifikovaného doručenia výzvy na zaplatenie súdneho poplatku (t. j. do vlastných rúk) správny súd pripravil sťažovateľa o prístup k súdu, nezaváži. Jednak nezohľadňuje právnu úpravu okamihu vzniku poplatkovej povinnosti už podaním žaloby [§ 5 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch], ale ani neberie ohľad na zmysel a účel následnej výzvy, ktorou je „iba“ upozornenie na nesplnenie zákonnej povinnosti uhradiť súdny poplatok. Ústavný súd sa stotožňuje aj so záverom správneho súdu, že nepochybil, ak výzvu na zaplatenie súdneho poplatku do vlastných rúk nedoručoval adekvátne podporeným aj argumentom o neexistencii zákonnej povinnosti na uplatnenie privilegovaného spôsobu doručenia tejto výzvy (t. j. ani v zákone o súdnych poplatkoch, ani v Správnom súdnom poriadku).

11. K tvrdeným technickým problémom, pre ktoré nebolo možné zásielku včas identifikovať a spracovať, ústavný súd poukazuje na to, že súd pri posudzovaní otázky nezaplatenia súdneho poplatku nemôže skúmať príčiny nezaplatenia a prihliadať na ne, akokoľvek sa to účastníkom konania nemusí páčiť. Argument týkajúci sa zmeny interného systému v doručovaní by mohol byť podľa názoru ústavného súdu relevantný, najmä pokiaľ by sa sťažovateľ pokúsil tento problém riešiť podaním návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Avšak z obsahu napadnutého uznesenia správneho súdu vyplýva, že takýto návrh sťažovateľ nepodal (por. bod 23 napadnutého uznesenia), navyše, ani do času vydania napadnutého uznesenia súdny poplatok nezaplatil. Pokiaľ sa sťažovateľ spoliehal na kvalifikované doručenie výzvy z dôvodu ustálenej doručovacej praxe súdu (na podklade ním predložených výsekov z elektronickej schránky jeho právneho zástupcu), je aj na tomto mieste potrebné uviesť, že predošlé skúsenosti jeho právneho zástupcu mu nijako nebránili, aby súdny poplatok za správnu žalobu uhradil. Z časových súvislostí tohto konania vyplýva, že nemožno hovoriť o takom krátkom časovom úseku – od podania žaloby 14. októbra 2024 do vydania výzvy súdu zo 14. januára 2025 – v rámci ktorého by nebolo možné už splatný súdny poplatok zaplatiť.

12. Z takto uvedených dôvodov vyplýva, že pôvodcom situácie, ktorá zabraňuje ďalšiemu konaniu, je žalobca (sťažovateľ), ktorý bol nečinný a nesplnil si zákonnú povinnosť, ktorá je predpokladom jeho uplatnenia práva na prístup k súdu. Vyčkávanie, že súd kvalifikovane upozorní žalobcu na nesplnenie vlastnej procesnej povinnosti, preto nemožno považovať za konanie s dostatočnou starostlivosťou a opatrnosťou. Z naznačenej procesnej situácie je zrejmé, že správny súd si splnil svoju povinnosť urobiť vhodné opatrenia na odstránenie nedostatku procesnej podmienky (nezaplateného súdneho poplatku). Keďže všetky procesné možnosti nápravy boli vyčerpané a vada konania ostala neodstránená, zastavenie konania je preto zákonným následkom nezaplatenia súdneho poplatku za správnu žalobu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nevidí priestor na konštatovanie porušenia procesných pravidiel zo strany správneho súdu.

13. Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd konštatuje, že správny súd napadnutým rozhodnutím nemohol zasiahnuť do označených základných práv sťažovateľa, pretože toto rozhodnutie predstavovalo zákonný následok nezaplatenia súdneho poplatku za podanú žalobu. Uzatvára tak, že v tomto konkrétnom prípade nie je napadnuté uznesenie správneho súdu žiadnym excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces a nedošlo ním ani k vybočeniu z princípu spravodlivosti, ktoré by mohlo nadobudnúť ústavnoprávnu intenzitu. Z uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

15. V závere ústavný súd považuje za potrebné dať do pozornosti, že sťažovateľ podal síce ústavnú sťažnosť za seba ako fyzickú osobu – podnikateľa – [REDAKOVANÉ] avšak podľa § 39 zákona o ústavnom súde fyzickú osobu podnikateľa treba označiť rovnako ako fyzickú osobu bez ohľadu na to, či vystupuje ako podnikateľ, alebo nie, pretože v zmysle § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 133 Civilného sporového poriadku zákon už nerozlišuje medzi fyzickou osobou – podnikateľom a fyzickou osobou – nepodnikateľom (bližšie k tomu *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 533.*). Na základe uvedeného za sťažovateľa v danej veci zákon o ústavnom súde považuje [REDAKOVANÉ] ako fyzickú osobu bez ohľadu na to, ako bol v podaní označený (m. m. I. ÚS 533/2023).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu